

Ami engem illet, ez a legutolsó ilyen kezdetű írás ebben a folyóiratban. Igen, amúgy jól tetszik érezni, ez csak afféle teátrális nosztalgia, hiszen a szerkesztő nem üzen semmit úgy két év óta, az olvasó ilyen közvetlen megszólításával pedig már régebben felhagyott.

Akkor is nosztalgia volt: a néhai dr. Szabó László, akkor az Országos Piackutató Intézet igazgatója 1967-ben jött ki a *Marketing-piackutatás* című szakmai-módszertani folyóirattal, s ez hozzátartozott az ő főszerkesztői módszeréhez. (Mindig megtiszteltetésnek tartottam, hogy ennek a folyóiratnak a jogutódja lehetünk, s ennek a tiszteletnek az egyik jele volt az is, hogy hosszú éveken át fenntartottuk az adott folyóiratszám szerkesztői bevezetésének ezt a formáját. Sokan írtak ilyet, de a legtöbbet talán én.)

Huszonhét évvel az alapítás után, az idők változásával a folyóirat fennmaradásának az lett az ára, hogy új köntösben, a korábbiakhoz képest egy kicsit más tartalommal és új címmel jelenjék meg: 1995 óta *Marketing & menedzsment* a cím. Abban, hogy a folyóirat újjászülethetett, elévülhetetlen érdemei vannak (ha manapság vannak egyáltalán elévülhetetlen érdemek) a szerkesztőbizottság elnökének, Rekettye Gábor professzornak, aki – akkor a PTE KTK dékánjaként – 1994-ben megszerezte a folyóirat szerkesztésével járó jogosítványokat. (Akkor került a szerkesztői székbe e sorok írója.) Az elévülhetetlen érdemek másik birtokosa Ulbert József jelenlegi dékán, aki a folyóirat tulajdonjogát szerezte meg a PTE-nek azzal, hogy azt továbbra is a Közgazdaságtudományi Karon szerkesztik.

Most fogok tehát elköszönni, amikor a saját szekeremet hajthatnám? Igen: húsz még gombócból is sok, nemhogy szerkesztői esztendőből. Sok mindent terveztünk megvalósítani kezdetben is, s mindig voltak új és még újabb terveink. Volt, ami sikeres lett, s volt olyan is, amibe nem is voltunk képesek belekezdeni sem. Megéltem néhány tulajdonosváltást, több főszerkesztőt (mindegyikkel nagyon kellemes volt az együttműködés), magam is lehettem volna az. Ha valaki képes erre is emlékezni: négyféle formátumban jelentünk meg ebben a húsz évben (talán az internet lesz a következő), hosszú ideig évente hat számot adtunk ki, az utolsó időben négyet. Az első időszakban szinte minden írás megjelent, ma egyre komolyabb követelményeknek kell megfelelni. S ez így is marad – de ebben nekem már nem lesz részem.

Végezetül jöhet a szokásos elköszönés – ezúttal is csak a szöveg sablonos, a gondolat nem: a szerkesztő reméli, hogy érdekes és tanulságos, az olvasó számára is hasznos anyagot tartalmazó számot sikerült összerakni. S e jó remény jegyében kíván ebben az esztendőben is kellemes karácsonyt és a mostaninál jobb és boldogabb újesztendőt, továbbá utójára köszönti ebben a minőségében az olvasót

Fojtik János